

Budapest, 12-14 June 2013

Közöny
– *felolvasóSZÍNHÁZ* –

Mersault	-	Tóth András
Bíró	-	Csapó Attila
Ügyész	-	Zoltán Áron
Védő	-	Zsigmond Emőke

Adaptálta/rendezte: **SIPOS BALÁZS**

Ha a bíróság magatartásával, megnyilvánulásai szabályozott, példamutató fegyelmével nem szolgál rá minden pillanatban saját, mindig kétséges jogalapjára, akkor az a borzasztó helyzet áll elő, hogy a gyilkossal kezdünk szimpatizálni; így ami eredendően világos, menthetetlenül összekuszálódik. Nagyon vékonyak itt a határok. Nincs ingatagabb, mint az a morális legitimáció, ami a vádat, pláne az ítéletet aládúcolni hivatott – márpedig e támpillér nélkül bármiféle bíraskodás abszurd paródiája csupán a magáról alkotott/sugallt, méltóságosan fenyegető képnek; könnyen átcsúszunk az igazolhatatlan, barbár önkénybe. Az áthidalhatatlanul groteszk mindebben az csupán, hogy a morális legitimáció és a közjogi hatalom jogosítványai a gyakorlatban kevésbé feltételezik egymást: a közjogi *szerep* kizárólagos, a *morális mögöttes* relatív. Azaz adott esetben az infantilis megbélyegezhet, vallathat, ítélezhet, végső soron gyilkolhat is, ha úgy látja jónak, s ha arra főnökétől jogosítványt szerzett. Semmilyen morál vagy isten nem igazoltathatja őt, kizárólag – a sors iróniája – felettese, aki egyébként morális értelemben gyakorta nem kevésbé infantilis nála.

A Színház- és Filmművészeti Egyetem harmadéves színészhallgatói e fentebb körülírt, szárazan moralizáló oromzatról fogalmaztak egy rövid, abszurd, revüelemekkel átszótt, társadalmilag érzékeny, politikailag elkötelezetlen, bohóckodásnak induló, véres komolysággal végződő, enyhén szatirikus, erősen játékos, manipulatív, gépiesre idegenedett, de a legkevésbé sem embertelen stb. stb. stb. etűdöt Camus *Közönye* kapcsán.

„Szemük pillantását okos könyveikből lassan fölemelik, óvatosan aztán országukra veték, s nem tetszék nekik, amit láttak.”